

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **A. S.**, bývajúcej v K., zastúpenej JUDr. Augustínom Tomášom, advokátom v Košiciach, ul. Floriánska č. 16, **o pozbavenie M. A. spôsobilosti na právne úkony**, umiestnenej v Zariadení pre seniorov Harmónia, Prešov-Cemjata, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 24 Ps 10/2009, na dovolanie M. A. zastúpenej opatrovníčkou M. B., súdnou tajomníčkou Krajského súdu Prešov, a JUDr. Dášou Komkovou, advokátkou v Prešove, ul. Hlavná č. 27, proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 10. novembra 2010 sp. zn. 3 CoP 17/2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove z 10. novembra 2010 sp. zn. 3 CoP 17/2010 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prešov rozsudkom z 5. mája 2010 č.k. 24 Ps 10/2009-85 1/ zbavil M. A. spôsobilosti na právne úkony, 2/ rozhodol o upustení od doručenia jej tohto rozhodnutia, 3/ ustanovil jej na zastupovanie pred súdmi a inými orgánmi opatrovníka Mesto Prešov, 4/ náhradu trov konania štátu nepriznal a 5/ žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil poukazom na záver znaleckého posudku z ktorého vyplýva, že sa jedná o osobu, ktorá trpí demenciou zmiešaného typu ťažkého stupňa, ktorá nie je len prechodného charakteru, výpoveďou navrhovateľky a výpoveďou zamestnankyne zariadenia, v ktorom je vyšetovaná umiestnená. Na základe týchto zistení dospel k záveru, že M. A. je potrebné zbaviť spôsobilosti na právne úkony v plnom rozsahu. Výrok o ustanovení opatrovníka odôvodnil ustanovením § 189a a § 192 O.s.p., rozhodnutie o trovách štátu

ustanovením § 191 ods. 1 O.s.p. a rozhodnutie o trovách účastníkov konania ustanovením § 146 ods. 1 písm. a/ O.s.p.

Na odvolanie M. A. Krajský súd v Prešove rozsudkom z 10. novembra 2010 sp. zn. 3 CoP 17/2010 rozsudok súdu prvého stupňa vo výrokoch o pozbavení spôsobilosti na právne úkony, o trovách štátu a trovách konania účastníkov, potvrdil a vo zvyšnej časti zrušil. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že k pozbaveniu spôsobilosti na právne úkony došlo v prejednávanej veci za splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 10 Občianskeho zákonníka a pri dodržaní postupu podľa § 186 - § 191 O.s.p. Ďalej uviedol, že návrh na začatie konania podaný navrhovateľkou okrem všeobecných náležitostí podľa § 42 ods. 3 O.s.p., obsahoval aj opísanie skutočností, z ktorých navrhovateľka dospela k záveru o nutnosti pozbaviť spôsobilosti na právne úkony M. A. a spolu s návrhom predložila aj vypracovaný znalecký posudok, preto nebol dôvod na začatie konania ex offo. Poukázal na to, že súd prvého stupňa nevychádzal len zo záverov znaleckého posudku znalca MUDr. Kamila Mikulu, ale doplnil dokazovanie aj výsluchom zamestnankýň zariadenia, v ktorom je vyšetovaná umiestnená, z ktorého vyplynulo, že ide o osobu ležiacu, jej pamäťové schopnosti sú striedavé a sú obdobia keď si veci pamätá a keď nekomunikuje a nepamätá si nič. Postup súdu prvého stupňa tak s poukazom na ustanovenie § 219 posúdil ako správny, keď rozhodol o úplnom zbavení spôsobilosti na právne úkony M. A. a tiež rozhodnutie o trovách konania štátu a účastníkov. Keďže rozhodnutie o zbavení spôsobilosti na právne úkony nie je ešte právoplatné, zrušil výrok o ustanovení opatrovníka a tiež výrok, ktorým upustil od doručenia rozhodnutia M. A..

Tento rozsudok odvolacieho súdu napadla dovolaním M. A., navrhla ho zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnila poukazom na § 237 písm. f/ O.s.p. a odôvodnila ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/,b/,c/ O.s.p. (v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., konanie je postihnuté inou vadou konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). Uviedla, že súd prvého stupňa rozhodol na základe návrhu jej sestry, ktorá s ňou nežila v spoločnej domácnosti od roku 1950 a ani ju nenavštevovala, a pokiaľ by súd vychádzal z procesných podmienok v zmysle § 42 ods. 3 O.s.p., bol by konanie zastavil. Odvolací súd sa nevysporiadal s jej námietkou, či v predmetnej veci išlo o návrh alebo o podnet na konanie, kedy by musel postupovať v zmysle § 81 O.s.p. a vydať uznesenie o začatí konania. Poukázala na nedostatky znaleckého dokazovania v predmetnom konaní, keď v konaní nebolo

nariadené kontrolné znalecké dokazovanie, ktoré žiadala. Súd sa taktiež nevysporiadali s jej námietkami, že až do roku 2008 viedla súdne konanie voči synovi navrhovateľky, ktorý jej je dlžný za odpredaj rodinného domu, ktorý mala s navrhovateľkou v spoločnom vlastníctve. Do roku 1993 žila v spoločnej domácnosti so svojou matkou, za ktorú vykonávala všetky úkony a po jej smrti v roku 1995 na vlastnú žiadosť odišla do domova dôchodcov, kde je doteraz. Zo znaleckého dokazovania vyplynulo, že kontakt s osobami v jej blízkosti nadväzuje a na ne reaguje. Súd pochybil aj tým, že znalecký posudok predchádzal výsluchu účastníkov. Žiadala vykonať v konaní kontrolný znalecký posudok aj preto, že výpoveď znalca pred súdom je neobjektívna, účelová, prirovnáva ju k cigánom a poukazuje, že ona ako babka si nemala kde intelektový deficit vylepšiť, poukázal na jej choroby, ktoré sú však v jej veku bežné a z polhodinového prednesu vyvodil svoj záver. Znalec navyše nebol stotožnený s predmetom konania, keď vo svojej výpovedi poukazoval na testamenty, ktoré neboli predmetom konania. Rozhodnutím súdov bolo zasiahnuté do jej práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života, keď došlo u nej k neodôvodnenému pozbaveniu spôsobilosti na právne úkony. Navrhovateľka chce takýmto spôsobom zamedziť, aby svoje finančné prostriedky za odpredaj nehnuteľnosti jej synovi získala prostredníctvom výkonu rozhodnutia, ktoré prebieha. Uviedla, že ako prestárľá osoba nie je pre spoločnosť nebezpečná, je imobilná, nevlastní majetok, preto spoločnosť by nemala mať záujem na sklonku života zobrať jej všetky práva a povinnosti garantované Ústavou Slovenskej republiky a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Navrhovateľka vo vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie M. A. odmietnuť ako dovolanie podané neoprávnenou osobou (advokátkou), pretože plnomocenstvo udelené právnej zástupkyňi v dovolacom konaní považuje za neplatné vzhľadom k tomu, že aj znalec MUDr. Kamil Mikula v konaní uviedol, že M. A. nemohla udeliť plnú moc na zastupovanie advokátke. Pokiaľ v dovolaní dovolateľka namieta, že dôvodom snahy na jej zbavenie spôsobilosti na právne úkony je záujem zamedziť získať finančné prostriedky od syna navrhovateľky uviedla, že aj takéto tvrdenie svedčí o zlom psychickom stave dovolateľky, pretože tá svoju pohľadávku postúpila zmluvou z 8. apríla 2008 a teda jej už z rozsudkov súdu nevyplývajú žiadne finančné nároky.

Mesto Prešov vo vyjadrení k dovolaniu uviedlo, že preskúmanie otázky nesplnenia procesných podmienok a ich dodržanie v konaní o pozbavenie spôsobilosti na právne úkony považuje za zásadné a plne sa stotožňuje s odôvodnením uvedeným v dôvodoch dovolateľky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa.

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie tiež prípustné proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Dovolateľkou napadnutý rozsudok nevykazuje znaky ani jedného z vyššie uvedených rozsudkov, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. Prípustnosť podaného dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolací súd vzhľadom na § 242 ods. 1 O.s.p. ďalej skúmal, či procesná prípustnosť dovolania nevyplýva z § 237 O.s.p., v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dovolaateľka existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až d/ a g/ O.s.p. netvrdila a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mali dopustiť súdy oboch nižších stupňov, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., t.j. či postupom súdu nebola dovolateľke odňatá možnosť konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Dovolaateľka namietala, že odvolací súd sa nevysporiadal s ňou namietanými procesnými vadami, a to, či konanie začalo na návrh alebo na základe podnetu, že posudok znalca predchádzal výsluchu účastníkov konania, že v konaní napriek výslovnej požiadavke nebol vypracovaný kontrolný znalecký posudok a tiež, že súd nepostupoval v súlade s ustanovením § 120 O.s.p., z ktorého súdu vyplýva povinnosť vo veciach, v ktorých konanie možno začať aj bez návrhu, zabezpečovať dôkazy a náležite zisťovať skutkový stav z vlastnej iniciatívy. Vychádzajúc z uvedeného, obsahom takto uplatnenej dovolacej námietky je nespokojnosť dovolateľky s tým, ako a či sa odvolací súd vysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia s jej odvolacími námietkami, t.j. či v tomto smere dal dostatočnú a uspokojivú odpoveď na všetky podľa dovolateľky relevantné skutkové a právne otázky prejednáwanej veci a či jeho rozhodnutie je v tomto smere riadne odôvodnené.

Z odôvodnenia namietaného rozsudku krajského súdu vyplýva, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa vyjadreným v jeho rozhodnutí vo vzťahu k prvému výroku, t.j. postupoval v súlade s § 219 ods. 2 O.s.p. (por. č.l. 105p.v. prvý odsek zhora), t.j. stotožnil sa so záverom súdu prvého stupňa týkajúcim sa splnenia podmienok pre zbavenie spôsobilosti dovolateľky na právne úkony.

Dovolací súd v nadväznosti na § 219 ods. 2 O.s.p. akceptuje judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v ktorej sa zdôrazňuje, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového

súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Zákonodarcom upravenú fakultatívnu možnosť odvolacieho súdu obmedziť sa v odôvodnení potvrdzujúceho rozhodnutia len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p.) je vždy potrebné v záujme ústavne konformného výkladu (čl. 152 ods. 4 Ústavy) aplikovať aj vo svetle judikatúry ústavného súdu a EŠLP zaoberajúcej sa právom účastníka súdneho konania na riadne odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu. Ak tak všeobecný súd nepostupoval, jeho rozsudok je nevyhnutné považovať za arbitrárny, zjavne neodôvodnený, a tým priamo zasahujúci do základného práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods.1 Listiny základných práv a slobôd. Z uvedeného vyplýva, že je úlohou dovolacieho súdu podľa špecifických okolností konkrétneho prípadu posúdiť, či absencia odôvodnenia tak, ako na ňu poukazovala dovolateľka už v odvolaní (por. čl. 88), dosahuje takú intenzitu, že ňou bolo zasiahnuté do jej základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len Ústava“) a v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „Listina“) a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“).

Dovolací súd preto preskúmal aj rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 24 Ps 10/2009-85 z 5. mája 2010, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 CoP 17/2010 z 10. novembra 2010 a v tejto súvislosti považoval za potrebné uviesť:

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (napr. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06).

Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana dostane v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie ustanovení príslušných právnych predpisov musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods.1 Ústavy. Článok 6 ods. 1 Dohovoru tiež zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto

povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 Dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť v kontexte okolností každej veci (I. ÚS 56/01).

Povinnosť súdu rozhodnutie náležite v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodniť je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa vysporiadava so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnených nárokov, ako aj so špecifickými námietkami účastníka. Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. (III. ÚS 198/2011).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol obsah podaného návrhu, vyjadrenie právnej zástupkyne M. A., čo zistil z obsahu znaleckého posudku, opísal vzťah navrhovateľky k svojej sestre M. A., poukázal na skutočnosť, že v konaní ustanovil opatrovníčku na zastupovanie a s poukazom na ustanovenie § 10 ods. 1 Občianskeho zákonníka uviedol, že „na základe týchto zistení súd dospel k záveru, že odporkyňa trpí duševnou poruchou, ktorá nie je len prechodná a v dôsledku toho nie je vôbec schopná robiť

právne úkony, preto ju súd pozbavil spôsobilosti na právne úkony v plnom rozsahu.“ Ohľadom svojho právneho záveru v odôvodnení rozhodnutia vôbec neuviedol, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, ani podľa ktorých ustanovení vec právne posúdil. Len konštatovanie existencie duševnej poruchy nie je odôvodnením ako to vyžaduje ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa neobsahuje vysvetlenie, na základe čoho, akých skutkových a právnych záverov dospel súd k záveru, že M. A. spĺňa podmienky pre pozbavenie spôsobilosti na právne úkony v celom rozsahu, v čom je sebe alebo svojmu okoliu nebezpečná a z akého dôvodu bolo potrebné takýmto spôsobom zasiahnuť do jej integrity. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom, príp. dovolacom konaní. V prípade, že rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené, nie je z neho zrejmé, z akých skutkových záverov súd vychádzal, ktoré dôkazy mal za preukázané a ktoré nie, z ktorých výpovedí svedkov vychádzal. Rozsudok súdu, ktorý nemá náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je potom nepreskúmateľný a účastníkovi je takýmto rozhodnutím odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko nemá možnosť v opravnom konaní náležite argumentovať.

Účelom odôvodnenia rozsudku je predovšetkým preukázať jeho správnosť a zároveň musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí súdu, t. j. musí byť preskúmateľné. Dovolací súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci rozsudok súdu prvého stupňa nespĺňa požiadavky ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. a je preto nepreskúmateľný. Ak potom odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 219 O.s.p. stotožniac sa so záverom a dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa napadnuté rozhodnutie potvrdil, ani jeho rozhodnutie nie je možné považovať za preskúmateľné a zakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Pokiaľ totiž rozhodnutie súdu prvého stupňa neobsahuje dôvody, pre ktoré dospel k danému právnemu záveru, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, ktoré vzal za preukázané a ktoré nie a ako vec právne posúdil a podľa ktorých právnych ustanovení a takéto odôvodnenie neobsahuje ani

rozhodnutie odvolacieho súdu, dovolací súd nemá možnosť posúdiť, či rozsudok odvolacieho súdu spočíva na správnom alebo nesprávnom právnom posúdení veci.

Odvolací súd však nevyvodil žiadne dôsledky ani z ďalších pochybení ktorých sa dopustil súd prvého stupňa, a to nielen z pochybení namietaných dovolateľkou priamo v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa, ale ani z tých, na ktoré mal povinnosť prihliadať ex offo.

Ako už bolo uvedené vyššie, o procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv (por. napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a ku všetkým vykonaným dôkazom, (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby im bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)]. Z uvedeného vyplýva, že materiálne jadro procesných práv, ktoré musia byť účastníkom konania zabezpečené v procesnom postupe súdu, sa významne dotýka (koncentruje) prípravy, priebehu i výsledkov ústneho pojednávania v konaní pred súdom prvého stupňa, ktoré zásadným spôsobom ovplyvňuje zisťovanie skutkového stavu veci (počnúc právom navrhovať dôkazy, byť účastný vykonávania dôkazov, možnosti vyjadriť sa k vykonaným dôkazom a pod.) a v konečnom dôsledku mať procesnú možnosť vyjadriť sa i k právnej stránke veci. Dodržanie procesných podmienok umožňujúcich súdu vykonať súdne pojednávanie v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. sa stáva rozhodujúcim faktorom pre zabezpečenie a naplnenie procesných práv účastníkov konania a ich možnosti konať pred súdom.

Podľa § 187 ods. 1 O.s.p., tomu, o ktorého spôsobilosti na právne úkony ide, ustanoví súd opatrovníka pre konanie. Podľa § 101 ods. 2 O.s.p. súd pokračuje v konaní aj keď sú účastníci nečinní - ak sa riadne predvolaný účastník neustanoví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takéhoto účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

V prejednávanej veci postup súdu prvého stupňa nebol v súlade s § 101 ods. 2 O.s.p. Uvedené ustanovenie určuje dve podmienky, ktoré musia byť súčasne splnené, aby mohol súd vec prejednať v neprítomnosti účastníka alebo jeho zástupcu: riadne predvolanie a absencia žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Dovolací súd dospel k záveru, že prvá z uvedených podmienok v danom prípade splnená nebola. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvého stupňa uznesením z 24. marca 2009, č.k. 24 Ps 10/2009-11, M. A., o ktorej pozbavení spôsobilosti na právne úkony v prejednávanej veci konal, ustanovil v tomto konaní podľa § 187 ods. 1 O.s.p., opatrovníka na zastupovanie, a to M. B., súdnu tajomníčku Krajského súdu v Prešove.

Ochrana procesných práv osoby, o ktorej spôsobilosti na právne úkony sa rozhoduje, si vyžaduje, aby bola táto osoba pred súdom zastúpená. Povinnosťou ustanoveného opatrovníka je v súdnom konaní chrániť záujmy a práva osoby, na ochranu ktorého bol za opatrovníka ustanovený. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvého stupňa vytýčil prvé pojednávanie na termín 23. novembra 2009, na ktoré predvolal aj ustanovenú opatrovníčku. Zo zápisnice z pojednávania vyplýva, že opatrovníčka na pojednávaní prítomná nebola, ospravedlnenie neprítomnosti sa v spise nenachádza. Súd po začatí pojednávania konštatoval zachovanie päťdňovej lehoty podľa § 115 ods. 2 O.s.p. (por. č.l. 48 p.v.) a to napriek tomu, že zo spisu nie je možné zistiť, kedy bolo opatrovníčke predvolanie na pojednávanie doručené (por. č.l. 42, doručka neobsahuje dátum doručenia písomnosti). Na tomto pojednávaní súd prvého stupňa vyhlásil uznesenie, ktorým odročil pojednávanie na termín 8. februára 2010 s tým, že bude volaný znalec MUDr. Kamil Mikula a prítomní berú termín pojednávania na vedomie, nebudú písomne volaní (por. č.l. 50 p.v.). Z obsahu spisu nevyplýva, že by súd prvého stupňa na prvom pojednávaní neprítomnú opatrovníčku na ďalší termín pojednávania konaného 8. februára 2010 predvolal. Zo zápisnice z tohto pojednávania vyplýva, že opatrovníčka je na pojednávaní neprítomná, ospravedlnená (z obsahu spisu nevyplýva jej ospravedlnenie ani vedomosť o pojednávaní) a konštatovanie, že lehota podľa § 115 ods. 2 O.s.p. bola zachovaná (por. č.l. 67, 67 p.v.). Termín ďalšieho pojednávania stanovený na 26. februára 2010 bol zrušený (z obsahu spisu nevyplýva, že by o tomto pojednávaní bola opatrovníčka upovedomená a nebola ani upovedomená o tom, že pojednávanie sa neuskutoční). Ďalšie pojednávanie súd prvého stupňa vytýčil na termín 5. mája 2010, na ktorom konajúci súd konštatoval neprítomnosť opatrovníčky a jej ospravedlnenie neúčasti (ktoré z obsahu spisu opäť nevyplýva) a tiež zachovanie lehoty podľa § 115 ods. 2 O.s.p. (por. č.l. 81, 81 p.v.). Z obsahu spisu však vyplýva, že opatrovníčka bola volaná na termín pojednávania

stanoveného na „T 10.5.“, pričom nie je možné zistiť kedy toto predvolanie bolo opatrovníčkou prevzaté, pretože doručka (tak ako aj všetky predchádzajúce) neobsahuje deň doručenia zásielky (por. doručku za čl. 80). Bolo potrebné tak konštatovať, že opatrovníčka nebola na toto (ale ani na žiadne iné) pojednávanie riadne predvolaná, pričom zo zápisnice z pojednávania uskutočneného 5. mája 2010 vyplýva, že súd prvého stupňa na tomto pojednávaní vyhlásil rozsudok, ktorým pozbavil M. A. spôsobilosti na právne úkony.

Z ustanovenia čl. 48 ods. 2 Ústavy vyplýva, že každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Ak súd, napriek tomu, že riadne nepredvolal opatrovníčku, ktorú sám ustanovil účastníčke konania o zbavenie spôsobilosti na právne úkony za účelom bránenia jej práv a právom chránených záujmov v súdnom konaní na žiadne pojednávanie, dokonca ani na to, na ktorom prejednal a rozhodol vec, odňal tejto účastníčke možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (R 41/2002, R 32/2002). Dovolací súd na tomto mieste poznamenáva, že na veci nič nemení skutočnosť, že M. A. na zastupovanie v tomto konaní sama udelila plnú moc na svoje zastupovanie advokátke.

Odvolací súd, ktorému bola vec predložená na rozhodnutie o odvolaní M. A. bez nariadenia pojednávania verejne 10. novembra 2010 vyhlásil rozsudok bez toho, aby sa spôsobom zastupovania M. A. ustanovenou opatrovníčkou a v celom konaní jej absolútnou nečinnosťou zaoberal. I keď z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že „opatrovník odporkyne navrhol rozhodnúť podľa výsledkov znaleckého dokazovania“, v celom spise sa žiadne podanie opatrovníčky, ani návrh na spôsob rozhodnutia v predmetnej veci, nenachádza.

Za tejto skutkovej situácie dovolací súd vzhliadol v postupe súdu prvého stupňa nesprávnosť, v dôsledku ktorej bola účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a na ktorú nesprávnosť neprihliadal ani odvolací súd a tento nedostatok nenapravil.

Spôsobilosť na právne úkony – jej obmedzenie alebo zbavenie, je závažným zásahom do súkromného života (por. Matter c. Slovensko, rozsudok z 5. júla 1999, č. 31534/96, Berková c. Slovensko, rozsudok z 24. marca 2009, č. 67149/01) a už samotné **začatie** konania o obmedzenie alebo zbavenie spôsobilosti na právne úkony je zásahom do súkromného života. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto považuje za potrebné zdôrazniť všeobecne platný princíp, podľa ktorého prípadné zásahy do základných ľudských práv a slobôd (čl. 38 ods. 2 Listiny v spojení s čl. 48 ods. 2 Ústavy) a teda aj ich obmedzenia musia byť interpretované reštriktívne a nie extenzívne. Pritom je potrebné najmä rešpektovať zásadu, že pri obmedzení základných práv a slobôd musí byť zachovaná ich podstata a zmysel, a že takéto obmedzenia nesmú byť zneužívané k iným účelom, ako pre ktoré boli stanovené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na vyššie uvedené dospel k záveru, že M. A. bola odňatá možnosť pred súdom konať v konaní pred súdom prvého stupňa tým, že vo veci prebehli pojednávania bez jej účasti a účasti jej súdom ustanovenej opatrovníčky i keď k uvedenému postupu neboli splnené zákonné podmienky v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p., čím jej súd neumožnil zúčastniť sa vykonania dokazovania a vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom. Uvedenému zodpovedá podľa názoru dovolacieho súdu povinnosť súdu umožniť účastníkovi konania, aby sa vyjadril ku každému dôkazu, ktorý súd vykonal a ktorý môže obsahovať zistenia významné pre rozhodnutie súdu (I. ÚS 76/96). K dôkazom vykonaným bez účasti opatrovníčky, na ktoré súd prvého stupňa pri rozhodovaní prihliadal (por. str. 3 odsek 4 rozsudku), patril o.i. aj výsluch znalca uskutočnený na pojednávaní 8. februára 2010, na ktoré opatrovníčka taktiež volaná nebola. Pochybenie odvolacieho súdu potom spočívalo v tom, že tak závažné porušenia práv účastníka konania ponechal celkom bez povšimnutia. Dovolací súd znovu zdôrazňuje, že vzhľadom na absolútnu nečinnosť súdom ustanovenej opatrovníčky a ignorovanie súdu prvého stupňa jej predvolávania na súdne pojednávanie, na veci nič nemení skutočnosť, že M. A. udelila na svoje zastupovanie osobitnú plnú moc pre toto konanie advokátke, najmä za situácie, keď práve toto splnomocnenie bolo navrhovateľkou v konaní opakovane spochybňované.

Dovolací súd považoval za dôvodnú aj námietku dovolateľky, ktorá opakovane namietala potrebu odstránenia nejasnosti, či podanie navrhovateľky zo 17. marca 2009 doručené súdu 19. marca 2009 je potrebné chápať ako návrh na začatie konania, alebo ako podnet na začatie konania.

Dovolací súd totiž považuje za predčasný záver odvolacieho súdu, ktorý v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že podanie navrhovateľky je návrhom na začatie konania, obsahujúcim okrem všeobecných náležitostí (§ 42 ods. 3 O.s.p.) aj opísanie rozhodujúcich skutočností, z ktorých navrhovateľka dospela k záveru o potrebe zbavenia M. A. spôsobilosti na právne úkony a preto nebola daná potreba postupu podľa § 81 O.s.p. ex offu.

Podľa § 42 ods. 3 vety prvej O.s.p., pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované.

Podľa § 79 ods. 1 vety prvej a druhej O.s.p., konanie sa začína na návrh. Návrh má okrem všeobecných náležitostí (§ 42 ods. 3) obsahovať meno, priezvisko, prípadne aj dátum narodenia a telefonický kontakt, bydlisko účastníkov, prípadne ich zástupcov, údaj o štátnom občianstve, pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov, ktorých sa navrhovateľ dovoľáva, a musí byť z neho zrejmé, čoho sa navrhovateľ domáha.

Podľa ods. 2 cit. ustanovenia, navrhovateľ je povinný k návrhu pripojiť listinné dôkazy, na ktoré sa odvoláva, okrem tých, ktoré nemôže pripojiť bez svojej viny.

Podľa § 186 ods. 2 O.s.p., ak nepodal návrh na začatie konania štátny orgán alebo zdravotnícke zariadenie, môže súd uložiť navrhovateľovi, aby do primeranej lehoty predložil lekárske vyšetrenie o duševnom stave vyšetrovaného; ak sa v tejto lehote nepredložilo lekárske vysvedčenie, súd zastaví konanie.

Posledne citovaným ustanovením zákonodarca sledoval zabrániť tomu, aby nedochádzalo k podaniu nedôvodného alebo šikanózneho návrhu, bez opodstatnenia zasahujúceho do integrity fyzickej osoby.

Ako dôvod na podanie návrhu na pozbavenie spôsobilosti na právne úkony navrhovateľka vo svojom podaní uvádza len to, že M. A. nie je schopná posúdiť následky svojho konania, čo by mohlo viesť k jej zneužitiu, o čom ako dôkaz prikladá znalecký posudok, ktorý dal jej syn, J. S., vypracovať prostredníctvom svojho advokáta vzhľadom na skutočnosť, že M. A., 8. apríla 2008 previedla svoju pohľadávku vo výške 67 554,75,-- Sk s príslušenstvom, na tretiu osobu. Z priloženého znaleckého posudku však vyplýva, že tento

bol vypracovaný pre účely iného súdneho konania, a to vedeného na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 34 Er 390/2008, vo veci oprávnenej M. A., nar. X., bytom Domov dôchodcov Prešov – Cemjata, proti povinnému J. S., bytom P., o vymoženie 67 554,75,-- Sk s príslušenstvom (por. čl. 5).

Dovolací súd sa stotožňuje s názorom dovolateľky, že predmetný návrh nemá zákonom požadované náležitosti, keď z neho nie je možné zistiť, z akého dôvodu je potrebné dovolateľku v plnom rozsahu zbaviť spôsobilosti na právne úkony, v akom smere je sebe alebo svojmu okoliu nebezpečná, čo jej hrozí a pred čím ju treba takýmto postupom chrániť. Z obsahu návrhu nie je možné zistiť žiadne konkrétne skutočnosti o zdravotnom stave M. A., na základe ktorých navrhovateľka zvolila daný postup, pričom súd sa ani nepokúsil tento nedostatok odstrániť a to ani potom, keď v rámci výsluchu navrhovateľka na pojednávaní uskutočnenom 23. novembra 2009 nevedela konkretizovať dôvody pre ktoré navrhuje svoju sestru zbaviť spôsobilosti na právne úkony (okrem nesúhlasu s nakladaním majetku – por. čl. 49). Za tejto situácie bolo potrebné vykonať šetrenie, či podanie zo 17. marca 2009 doručené súdu 19. marca 2009 je návrhom na začatie konania alebo podnetom na začatie konania. Podľa výsledku takého šetrenia potom bolo potrebné buď vykonať pokus o odstránenie väd podania, alebo vydať uznesenie o začatí konania ex offo (§ 81 ods. 1, 3 O.s.p.) a v závislosti od toho **určiť aj okruh účastníkov tohto konania**. Bez vyriešenia tejto otázky neboli splnené predpoklady pre to, aby súd vo veci mohol začať konať a vydať konečné rozhodnutie, pretože nebolo možné jednoznačne určiť ani okruh účastníkov konania.

Súd v zmysle uvedeného nepostupoval, pričom bolo jeho prvoradou povinnosťou, aby tento nedostatok návrhu odstránil postupom v zmysle § 43 ods. 1 O.s.p. a až následne pristúpil k jeho vecnému prerokovaniu. Dovolací súd pripomína, že procesným následkom nesprávneho, neúplného, alebo nezrozumiteľného podania, ktoré by mohlo byť podľa svojho obsahu návrhom na začatie konania (§ 79 O.s.p.) je odmietnutie podania (§ 43 ods. 2 O.s.p.).

Za týchto okolností rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom odvolacieho súdu nie je možné považovať za súladný s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. (eventuálne ani s ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p.). Pokiaľ si sudy nezrejmlili obsahovú stránku návrhu, nemohli primeraným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať na jej vecnú stránku, teda následne ani na odvolacie námietky odvolateľky v rozhodnutí odvolacieho súdu a uviesť zákonu zodpovedajúce dôvody, pre ktoré (podľa ich názoru) bolo

potrebné návrhu vyhovieť. Súdny nižších stupňov v odôvodnení rozsudkov nedali presvedčivú a jasnú odpoveď na podstatné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany najmä v súvislosti s ich záverom o nutnosti pozbavenia dovolateľky spôsobilosti na právne úkony v plnom rozsahu. Vychádzajúc z materiálneho poňatia práva na súdnu ochranu je potrebné uviesť, že od uvedenej povinnosti vyplývajúcej z § 157 ods. 2 O.s.p. ich nemôže oslobodiť ani znenie § 219 ods. 2 O.s.p., ktoré nemožno aplikovať čisto formálne.

Dovolací súd za dôvodnú považuje aj námietku dovolateľky, že súdy nižších stupňov ignorovali jej návrhy na vykonanie kontrolného znaleckého posudku. Dovolací súd dospel k záveru, že pokiaľ dovolateľka už v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa poukazovala na to, že súd prvého stupňa zamietol jej návrh na doplnenie dokazovania vykonaním kontrolného znaleckého posudku, pričom s touto odvolacou námietkou, sa odvolací súd vôbec nezaoberal a to napriek tomu, že predmetom konania je zbavenie spôsobilosti účastníka konania na právne úkony, v ktorom súd založil svoje rozhodnutie v podstate na jedinom dôkaze, nevysporiadanie sa s touto námietkou odvolacím súdom má za následok nepreskúmateľnosť jeho rozhodnutia, keďže išlo o dôkaz podstatný pre posúdenie veci prejednáwanej, ako bude uvedené ďalej.

Obmedzenie alebo pozbavenie spôsobilosti na právne úkony je spravidla založené na odbornom lekárskom posudku. Vzhľadom k tomu, že s takýmto posudkom súd môže len ťažko polemizovať, je o to dôležitejšie, aby návrh na zbavenie spôsobilosti vzhľadom k závažnosti takého rozhodnutia pre danú osobu podrobil dôslednému prieskumu. V prejednáwanej veci súd zbavil M. A. spôsobilosti na právne úkony na základe jediného dôkazu, na ktorom založil svoje rozhodnutie. Aby obmedzenie alebo zbavenie spôsobilosti na právne úkony bolo primerané sledovanému cieľu (predovšetkým ochrana práv samotného postihnutého, čo je v danom kontexte bezpochyby legitímny cieľ), musí byť takýto zásah čo najužší, t.j. týkajúci sa len tých úkonov, u ktorých je podľa objektívneho znaleckého posudku zistené, že ich daná osoba nie je schopná. Pre začatie konania o obmedzení alebo pozbavení spôsobilosti na právne úkony musí mať súd k dispozícii presvedčivé dôkazy, že daná osoba nie je schopná sa o seba postarať, čo predstavuje riziko pre práva a záujmy druhých a pre ňu osobitne. Tieto dôkazy musia byť špecifické, a nie len všeobecnej povahy (X a Y c. Chorvátsku, rozsudok z 3. novembra 2011, č. 5193/09). V prejednáwanej veci k návrhu bol pripojený znalecký posudok vypracovaný pre účely iného súdneho konania vedeného M. A.

proti synovi navrhovateľky a z návrhu navrhovateľky nebolo možné zistiť žiadne relevantné skutočnosti týkajúce sa zdravotného stavu dovolateľky.

Za procesne nesprávny bolo preto potrebné považovať postup súdu prvého stupňa, ktorý ako prvý úkon v rámci dokazovania vyžiadal posudok MUDr. Kamila Mikulu, ktorý ho písomne vyhotovil 13. apríla 2009 ako znalec z odboru psychiatria a sexuológia (č.l. 37). Súdom zvolený postup, pri ktorom bol znalecký posudok podaný na samom počiatku konania, nebol správny, lebo ustanovenému znalcovi neumožňoval, aby konfrontoval výsledky svojho odborného vyšetrenia s ostatnými výsledkami dokazovania a aby na základe tejto konfrontácie mohol bezpečne vysloviť úsudok, do akej miery prejavy duševnej choroby M. A. vyžadujú jej zbavenie, prípadne obmedzenie spôsobilosti na právne úkony. Pre tento účel mal súd ešte pred nariadením znaleckého dokazovania obstarat' úplné a spoľahlivé skutkové zistenia o osobných pomeroch vyšetrovanej osoby, pričom nedostatok takých skutkových zistení nebolo možné nahradiť posudkom znalca – psychiatra a sexuológa. Skutkové zistenia o tom, ako sa vyšetrovaná správa v každodennom živote, ako sa stará o svoje potreby, ako hospodári a nakladá s finančnými prostriedkami, ako sa chová v rozmanitých životných situáciách, však súd pred podaním znaleckého posudku neobstaral. Konštatovanie zdravotného stavu vyšetrovanej (por. tiež obsah ústne znalcom predneseného doplnenia znaleckého posudku na č.l. 67 p.v. až 68 p.v), nie je podložené žiadnymi svedeckými výpoveďami a je založené výlučne na osobnom (i keď odbornom) názore znalca. Konfrontácia záverov znalca o skutkovom zistení obstaranom inými dôkaznými prostriedkami (napr. výpoveďami svedkov) sa v spise nenachádza. Nie zanedbateľnou skutočnosťou je tiež to, že znalecký posudok bol vypracovaný bezprostredne po začatí konania (13. apríla 2009), t.j 12 mesiacov pred rozhodnutím súdu prvého stupňa a 19 mesiacov pred rozhodnutím odvolacieho súdu. Pritom v záujme objektivity zistenia skutkového stavu bolo vzhľadom na závažnosť zásahu do integrity dotknutej osoby a dĺžku konania potrebné vypracovať kontrolný znalecký posudok tak, ako to dovolateľka v priebehu celého konania navrhovala. Ak sa potom odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia s tak závažnou, v odvolaní namietanou otázkou vôbec nevysporiadal, nedal na ňu žiadnu vysvetľujúcu odpoveď prečo nebolo potrebné v konaní vypracovať kontrolný znalecký posudok, zaťažil svoje konanie vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

So zreteľom na vyššie uvedené a skutočnosť, že konanie bolo zaťažené vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ Os.p. dovolací súd zrušil potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu

a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 O.s.p.). Vzhľadom na uvedené sa nezaoberal vecnou správnosťou zrušeného rozhodnutia.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 16. augusta 2012

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Mgr. Patrícia Špacírová